

Kuolema on tässä hetkessä

Taru Hallikainen

Haastattelin *Armon kintereillä* (2017, Arktinen Banaani) kirjaan yli 30:a henkilöä eri taustoista ja maailmankatsomuksista. Kysyin, mitä armo merkitsee ja miten se ilmenee heidän arjessaan. Minulla ei ollut valmista, strukturoitua kysymysrunkoa enkä saanut sellaisia vastauksia, vaan haastattelut olivat tajunnanvirranomaisia pohdintoja. Useassa haastattelussa esille nousi kuolema: koska kirja käsittelee armoa, myös kuolema ja siihen liittyvä kipu tulevat esille lohdutuksen, armollisuuden ja mahdollisuuksien kautta. Kuolemalla on kasvua vahvistava vaikutus.

Kuoleman läheisyys suhteuttaa asioita. Elämän ja itsensä rajallisuuden ymmärtäminen tuo elämään syvyyttä ja voi antaa rohkeutta toimia. Kuolema opettaa läsnäolon taitoa ja voimaa. Läsnäolo on elämän vauhdin pyörteissä helposti kuin saippuaa, joka karkaa käsistä. Kuoleman kanssa käsikkäin se on helpompi kohdata.

Kuolema on yhtä aikaa painavaa ja vahvaa ja kuitenkin haurasta ja heikkoa. Vai onko se sittenkin elämä. Voiko niitä erottaa toisistaan?

Kuoleman tahtoon taipuminen voi tuoda uusia sävyjä työelämään. Hanna löysi oman tiensä saattohoitajaksi sen jälkeen, kun hän oli haudannut toisen lapsensa: ”Kiinnostus suruun ja kuolemaan on tullut näiden kokemusten myötä. Olen saanut varmuutta ja vahvuutta omaan työhöni saattohoitajana.” Hanna ajattelee, että ihmisille ei tapahdu mitään sattumalta.

Kuolema ja sattuma leikittelevät toisinaan keskenään. Eräs kirjassa mukana oleva isä sai sairaalasta soiton kotiin, että vakavasti sairaan lapsen vointi oli heikentynyt rajusti. Isä lähti ajamaan kohti sairaalaa, kun matkalla tuli puhelu. Poika oli kuollut. Poliisin valvontakamera taltioi isän ajamassa ylinopeutta sillä samalla hetkellä, joka on kirjattu pojan kuolinajaksi.

Kuoleman äärellä me kaikki elämme.

Kirjoittaja:

Taru Hallikainen on filosofian maisteri, pedagogisesti pätevä puheviestinnän kouluttaja, joka opiskelee kognitiiviseksi lyhytterapeutiksi. Yhteystiedot: taru.hallikainen@gmail.com